

Curator tekst Love Design Delirium

Love Design Delirium verkent de bandbreedte van een generatie die zich voedt met humor, naïviteit, poëzie en spel. Ze geloven in de kracht van 'de scenius'; de creatieve stuwkracht van individuen in groepsverband.

Kenmerkend aan hun visuele beeldtaal is een persoonlijke notie die universeel menselijk handelen reflecteert. Absurd en sensitief. De werken blinken uit in liefde voor het leven en compassie met de omgeving. In een gejaagde, productgeoriënteerde en mediageregeerde samenleving is een relativiserende lichtvoetigheid een noodzaak, een waar levenselixir dat ons bij de les houdt: Ja! Leven! Doen!

'De scenius' en haar krachtige uitstraling is zichtbaar in daadwerkelijke en langdurige samenwerkingsverbanden, zoals dat bij 75B (1997), Körner Union (1999) en de HuMobisten (2000) het geval is. Werk dat in intensief samenspel ontstaat, ontleent zijn eigen karakteristieke stijl en een vocabulaire van en voor intimi, terwijl de buitenwereld mag meelesen. Door op elkaar te reageren is het mogelijk om een grotere mate van scherpte en grappigheid te bereiken dan de eenling voor elkaar zou krijgen. In opdracht-situaties, met een vraag om te beantwoorden, wordt dit proces nog versterkt.

In een samenwerking op projectbasis vullen karakters en individuele kwaliteiten elkaar aan, zoals in het geval van Scheeren en Kruithof. De reflectieve inslag van de een en de experimenteerlust van de ander zorgt voor een 180° invulling van het thema.

Geformaliseerde, maar niet verplichtende verbanden, zijn er op gericht om een groep van gelijkgestemden met elkaar in dialoog te brengen. Rozendaal en Laric zijn beiden actief in de internationale Neen beweging en hebben het medium (internet) en een onderzoekende houding gemeen. Neen biedt hun individuele praktijken niet alleen een framework van presentatie en reflectie, soms worden gezamenlijke projecten geïnitieerd. Tot slot zijn er nog de loslopende achterneefjes en ?nichtjes, Van Ark, Parra en Straatsma, die op basis van individuele merites en stilistische karakteristieken

Curator's text Love Design Delirium

Love, Design Delirium explores the breadth of a generation that nourishes itself on humour, naivety, poetry and play, combined with a strong belief in the power of 'the scenius'; the creative drive of individuals in a group.

Their visual language is characterized by a personal notion, which simultaneously reflects universal human actions. Absurd and sensitive, the works excel in conveying a love of life and compassion for the surroundings. In a hectic, product-oriented and media-controlled society, such an agile ability to put things into perspective is essential, a true elixir of life that keeps us alert: Yes! Live! Do!

'The scenius' and its powerful effects can be seen in active and long-standing collaborations, such as in the case of 75B (1997), Körner Union (1999) and the HuMobisten (2000). Work that arises from intensive combined action, derives its own characteristic style and vocabulary from and for bosom friends, and which the outside world is also permitted to read. Reacting to one another makes it possible to arrive at a greater degree of sharpness and drollery than a solitary individual could achieve. This process is further enhanced in commission situations, when there is a requirement that needs to be met.

Individual characters and qualities complement each other in a project-based collaboration, as is the case with Scheeren and Kruithof. The reflective tendency of the one and the appetite for experimentation of the other provide a 180° interpretation of the theme.

Formalised, but not obligatory links are aimed at bringing a group of like-minded people into dialogue with one another. Rozendaal and Laric are both active in the international Neen movement and have a medium (Internet) and an investigative approach in common. Neen not only provides a framework of presentation and reflection for their individual practices; collaborative projects are also occasionally initiated.

Finally, there are the autonomous second cousins. Van Ark, Parra and Straatsma, who are included in the group event that Love,

deelgenoot worden van het groepsgebeuren dat Love, Design Delirium is.

Grafisch ontwerp bureau 75B bestaat elf jaar in ongewijzigde samenstelling en is daarmee een van de gearriveerde jonge bureaus in Nederland. Het vrije werk dat ze in 2002 maakte voor een galeriepresentatie legt de samenwerking vast; onderwerp van de ter plekke geproduceerde en meer dan manshoge schilderijen is de conversatie die door het drietal gevoerd wordt tijdens de schetsfase van het ontwerpen; What do you think of this?, And this one?, This is also possible, etc. Het is persoonlijk, maar tegelijkertijd herkenbaar werk, dat het proces centraal stelt en niet het resultaat.

In het gevarieerde oeuvre van de HuMobisten zijn het vooral de performances die de wens van het duo om op het scherpst van de snede te opereren treffend illustreren. De duur van een actie is niet voor niets vaak urenlang. De twee mannen voeren een ware uitputtingsslag zoals in Come Dance With Me, Parting, of in de Ibiza rave parodie HuMobiza. Humor, irritatie en ongemak, waar bevindt zich het omslagpunt? Waar leed en vermaak zich scheiden daar treffen de HuMobisten zich. Een eindeloos durende lowbudget gefilmde neukscène tussen bordkartonnen robots (Porn), gemaakt voor het Robodok festival (2003), is dan zowel hoogte- als dieptepunt.

Körner Union is als driemanschap zowel opdrachtgebonden als vrij werkzaam. Met een achtergrond in grafische- en audiovisuele vormgeving, schakelt het trio doorlopend tussen reclameopdrachten, boekillustraties, grafische vormgeving, films en ruimtelijke installaties. In al het werk is hun persoonlijke gevoel en omgang, humor en een boerse eenvoud tastbaar en vaak leitmotiv. De film 'Le Claxonneur' laat een autorit zien in de mist. De vrolijk toeterende claxon verliest gaandeweg aan energie en eindigt uiteindelijk nogal treurig. De film is zowel een registratie van een performance, als een zeer onrealistische cinematografische vertelling, die juist meer weg heeft van een videogame, dan van een performance.

Twee jaar lang werkten Jaap Scheeren en Anouk Kruithof aan hun fotografieproject 'Het zwarte gat', dat het vermeende gat na het afstuderen als aanleiding had. Zesendertig foto's belichten het onderwerp in alle

Design Delirium is, on the basis of individual merits and stylistic qualities.

Graphic design studio 75B has existed in an unaltered arrangement for eleven years, which has made it one of the reputable young studios in the Netherlands. The free work they made for a gallery presentation in 2002 established the collaboration; the subject of the larger than man-size paintings, which were produced on site, is the conversation that takes place between the trio during the sketch phase of designing; What do you think of this?, And this one?, This is also possible, etc. It is personal, but simultaneously recognizable work, which focuses on the process and not on the result.

In the varied oeuvre of the HuMobisten, the performances in particular clearly illustrate the duo's desire to operate without pulling any punches. The duration of an action is often incessant for good reason. The two men wage a real war of attrition, such as in Come Dance With Me, Parting, or in the Ibiza rave parody HuMobiza. Humour, irritation and discomfort, where does the turning point lie? The HuMobisten encounter each other at the place where suffering and amusement separate. An endless low-budget film of a sex scene between cardboard robots (Porn), made for the Robodok festival (2003), is thus both a high point and an all-time low.

As a threesome, Körner Union produce autonomous work as well as working on commission. With a background in graphic and audiovisual design the trio continually shift between advertising commissions, book illustrations, graphic design, films and installations. In all the work, their personal feelings and mutual contact, humour and a coarse simplicity are palpable and often the leitmotiv. The film 'Le Claxonneur' shows a car journey in the mist. The cheerfully tooting horn gradually loses its energy and eventually ends up sounding rather miserable. The film is both a registration of a performance and a highly unrealistic cinematographic tale, which is actually more like a videogame than a performance.

Jaap Scheeren and Anouk Kruithof worked for two years on their photography project 'Het zwarte gat' (The black hole), which was in response to the hole that supposedly occurs after graduation. Thirty-six photos illuminate the subject in every capacity: Alternately banal, cliché, voyeuristic,

hoedanigheden: Afwisselend banaal, clichématig, voyeuristisch, lachwekkend en droevig stemmend, maar vooral vol zelfspot zijn de beelden van de sterrenhemel en letterlijk van zwarte gaten, maar ook van depressiviteit en van geforceerde black-outs. "Ik vond jouw kritiek op mijn blackout-serie, niet zo leuk, maar het was wel terecht.(..) Toen ben ik wel tot op de bodem gegaan", vertelt de een in een evaluatie achteraf.

Rafaël Rozendaal gebruikt het internet als canvas. Hoewel hij zelf het web als de intiemst denkbare ruimte ziet, is zijn werk daarmee wereldwijd publiekelijk toegankelijk. Letterlijk én figuurlijk, want hij hanteert een duidelijke beeldtaal, met pop-art invloeden en een universele onderwerpkeuze: twee kussende mensen, het laten van winden, een drillpudding, een galopperende cowboy. De mini-scenarios van dagelijkse en overbekende taferelen monden uit in kleine films, die we eindeloos kunnen afdraaien, soms interactief, met de muis.

Oliver Laric vindt zijn materiaal meestal op het internet, beeld- en muziekfragmenten worden door hem gesampeld en geremixed tot nieuwe werken. In een video-chat in 2007 tussen Laric en Andy Warhol, via een medium, beschrijft 'Andy' hem zijn interesse in de fusie van kunstvormen, zoals wanneer een schilderij alleen kan worden gezien, als er een bepaald liedje wordt gespeeld. Dit idee, deze readymade, zien we uitgewerkt in het recente werk *Songs Translated to Buildings* (2008). De computertekeningen van huizen die op verzoek van Laric zijn gemaakt door een Indiase architectuurfirma, zijn elk, conform de suggestie van 'Andy' uit het hiernamaals, gebaseerd op een interpretatie van een bekend westers popliedje.

Daniëlle van Ark maakt groepsportretten, of beter, legt groepen vast in hun natuurlijke habitat. In de reeks 'Mounted Life' fotografeert ze bijvoorbeeld opgezette dieren in de depots van Natuurhistorische musea. Van Ark legt de soms opzichtig door motten en ouderdom aangetaste dieren zo vast, dat ze er op uit lijken om aan hun nieuwe omgeving in het depot te willen ontsnappen of de interactie aan te gaan met lotgenoten. Daarbij bekruipt de kijker een gevoel dat ze iets ziet wat niet voor haar bestemd is, als keken we naar speelgoed dat 's nachts tot leven komt om gezellig te kleppen of een dansje te maken.

ridiculous and melancholic, but especially full of self-mockery, the images are of a starry sky and literally of black holes, but also of depression and of forced black-outs. "I didn't much like your criticism of my blackout series, but it was justified (?) I really pushed myself to the limit then", one of them reveals in a subsequent evaluation.

Rafaël Rozendaal uses the Internet as a canvas. While he himself regards the web as the most intimate space imaginable, it has also made his work accessible to the public worldwide. Literally and figuratively, for he uses a clear figurative language with pop art influences and a universal choice of subjects: a kissing couple, farting, a jelly pudding, a galloping cowboy. The mini scenarios of everyday and widely known tableaux result in short films that we can replay endlessly, sometimes interactively with the mouse.

Oliver Laric finds most of his material on the Internet. He samples fragments of images and music and remixes them into new works. In a video-chat between Laric and Andy Warhol in 2007, via a medium, 'Andy' describes his interest in the fusion of art forms, such as when a painting can only be seen if a particular song is played. We see this idea, this readymade, worked out in the recent piece *Songs Translated to Buildings* (2008). The computer drawings of houses made for Laric by an Indian firm of architects, are all, in accordance with 'Andy's' suggestion from the hereafter, based on an interpretation of a well-known western pop song.

Daniëlle van Ark makes group portraits, or rather; she documents groups in their natural habitat. In the series 'Mounted Life' for example, she photographs stuffed animals in the warehouses of natural history museums. Van Ark captures the sometimes palpably moth-eaten and age afflicted animals in such a way that they seem to want to escape their new surroundings in the warehouse or to interact with their fellow-sufferers. Moreover, the observer can't help feeling that they are witnessing something that is not intended for them, as if watching toys that come to life at night for a pleasant chat or to dance.

De nieuwe reeks werken van ontwerper Sebastiaan Straatsma laat zien hoe hij is meegegroeid met een tijd die al lang niet meer 'Nederlands droog' maar 'globaal' is. Het blijven vaasvormen, al noemt hij de objecten ironisch 'dustcollectors'. Maar op de mallen van die archetypische vormen gaat Straatsma los met een zelfontwikkelde verf-injecteer techniek. De ene vorm is opgebouwd uit tekst (en heet dan Word), de andere bevat hele stripverhalen, een bont amalgaam van klassieke mythes met helden en vijanden, vermengd met Barbapapa en manga figuren. Straatsma zit vol verhalen en heeft pop in zijn vingers.

Selfmade illustrator en streetware entrepreneur Parra heeft een zodanige complexe tekenstijl en vocabulaire ontwikkeld, die zowel hedendaags als tijdloos oogt, dat imiteren haast ondoenlijk is. Al wordt het veel geprobeerd. De antennes die hij uit heeft staan naar films, het nieuws, billboards, muziek zijn zo gescherpt, dat zich doorlopend werken in zijn hoofd vormen, die daar op uitwerking wachten. Eén ding hebben ze gemeen: humor. Mannetjes- en vrouwtjesbeesten zijn terugkerend onderwerp. De brutaliteit en platheid, worden zowel uitvergroot als teniet gedaan door de elegante tekenstijl, in het Frans geuite scheldwoorden, en tegenstrijdige details als overdadige sletterigheid (vrouwen) en verwijfheid (mannen). Parra heeft ook een post-pop bandje, LeLe, dat hoe zou het anders kunnen - uitmunt in het serieus brengen van nonsens liedjes.

Humorvolle kruisbestuiving ligt aan de wortel van MAMA. MAMA ? voluit Media and Moving Art ? is in 1997 opgericht als een platform voor de jongste generatie beeldcultuur op een moment dat de kunstwereld sterk gekenmerkt werd door scheiding en barrières. Disciplines en media, het hogere en lagere, waren hiërarchisch georganiseerd en gingen geen relaties aan. MAMA daarentegen was pop, of beter nog: Hardpop.

Globalisering lag al onder handbereik op de ontwerptafel geïnspireerd door popcultuur, massamedia en reclame -de uitingen en symbolen gingen in hoog tempo de wereld over. De kunst had dat allemaal nog niet zo door. In 1998 maakte de ad-hoc groepering Holland International, bestaande uit één fotograaf en vier ontwerp bureaus (waaronder

The new series of works by designer Sebastiaan Straatsma show how he has adapted to an age that has long-since ceased to be 'Dutch dry' and has now become 'global'. They remain vase forms, although he ironically calls the objects 'dust collectors'. But Straatsma lets fly on the moulds of the archetypal forms with a self-developed paint injection technique. The one form is composed of text (and is thus called Word), while the other contains entire comic strips, a colourful amalgam of classic myths with heroes and villains, intermingled with Barbapapa and manga figures. Straatsma is full of stories and he is a natural at pop.

Self-made illustrator and streetware entrepreneur Parra has developed a style of drawing and vocabulary that is so complex, with a contemporary and timeless look, that imitation is virtually impossible. Although this is often attempted. His antennas for films, the news, billboards and music are so active that works continually form in his head, where they wait to be worked out. They have one thing in common: humour. Male and female creatures are a recurring theme. The cheek and vulgarity are both magnified and counteracted by the elegant drawing style, terms of abuse written in French, and contradictory details such as excessive sluttishness (women) and effeminacy (men). Parra also has a post-pop band, LeLe, which ? true to form ? excels in the serious performance of nonsensical songs.

Humour-filled cross-pollination lies at the roots of MAMA. MAMA ? in full Media And Moving Art ? was set up in 1997 as a platform for the youngest generation of the image culture, at a moment when the art world was strongly characterized by separation and barriers. Disciplines and media, the higher and lower, were organized hierarchically and did not enter into relationships. MAMA, on the other hand, was pop, or better still: Hardpop.

Globalization already lay within reach on the design table, inspired by pop culture, mass media and advertising ? the expressions and symbols of which spread around the world at a rapid pace. The art world was as yet still rather unaware of all this. In 1998 the ad-hoc grouping Holland International, consisting of a photographer and four design studios (including 75B), made an exhibition about it. 75B er een tentoonstelling over. Logische

consequentie was de doodverklaring van Dutch design.

Nu, tien, elf jaar later, ziet de wereld in de slipstream van Holland International er weer heel anders uit.. Enerzijds nóg sneller en universeler, daadwerkelijk globaal. Anderzijds weer veel lokaler en met aandacht voor wat gedeelde waarden zijn. De kunstenaars in Love, Design Delirium opereren gevarieerder en grenzenlozer dan hun voorgangers, ook in het gebruik van allerhande media ? tekst, illustratie, performance, muziek, beeld en internet. Ze zijn eerder vol twijfel dan stellig, concentreren zich niet op de aanval of het verzet, maar zijn vol van het ridicule, het spel met een vleug realiteit. Ze gaan er in op en trekken ons mee, naar een 'deliriousness' die, als we ons er maar afdoende aan overgeven, uiteindelijk helend werkt op de onzekere krampachtigheid en gejaagdheid van dat globale bestaan.

Nous Faes

The logical consequence was the ostracization of Dutch design.

Now, ten, eleven years later, the world looks very different again in the slipstream of Holland International. Even faster and more universal, genuinely global on the one hand. And much more local and with thought for what constitutes shared values on the other. The artists in Love, Design Delirium operate in a greater variety and with fewer borders than their predecessors, including in the use of all kinds of media ? text, illustration, performance, music, image and Internet. They are sooner filled with uncertainties than they are decisive, concentrate not on the attack or the resistance, but are full of the ridiculous, the game with a dash of reality. They become absorbed in it and pull us along into a 'deliriousness' that, as long as we sufficiently surrender to it, eventually has a healing effect on the uncertain self-consciousness and agitation of that global existence.

Nous Faes